

Maria Magdalena

Permite-mi să-ți adresez o întrebare personală: Ești fericit?

Nu-mi da un răspuns teoretic! Nu aștept să-mi relatezi acum despre întoarcerea ta la Dumnezeu și să-mi spui cât de desăvârșită este mântuirea lui Dumnezeu, pe care ai primit-o prin credință. Nu aștept nici să-mi enumeri binecuvântările cerești în Hristos, care sunt dăruite fiecărui credincios. Toate acestea ar fi, desigur, motive de bucurie adevărată, sfântă. Dar acum doresc să primesc un răspuns simplu și sincer la întrebarea: Ești într-adevăr fericit?

După un moment de autoverificare spui probabil: „Fericit? – De fapt, nu! Citesc zilnic Scriptura, mă rog, merg la adunare și încerc să urmez îndemnurile Cuvântului, dar trebuie să recunosc: le fac toate fără tragere de inimă. Viața mea de creștin se aseamănă mai degrabă unui pâraiaș foarte mic al unui râu sec, decât unui pâraiu zglobiu care înviorează totul.“

Nu vrem să cercetăm acum cum ai ajuns într-o astfel de stare. Te interesează mai degrabă: Cum se pot schimba lucrurile?

Cuvântul lui Dumnezeu ne descrie exact calea fericirii. Cititorului i se spune în mod deosebit în Psalmi și în „predica de pe munte“: „Ferice de omul!...“ sau „Ferice de cel...!“ Epistolele Noului Testament conțin această învățătură în deplină claritate.

Cu siguranță, în viața ta ai dat urmare prea puțin acestor indicații sigure ale lui Dumnezeu. Poți regăsi fericirea inimii tale numai verificând bine viața ta în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și supunându-te învățăturilor și îndemnurilor sale.

Dar ceea ce vreau să-ți prezint astăzi este: fericirea ne este dăruită într-o *Persoană*, în Isus Hristos. Noi savurăm această fericire în măsura în care avem *părtașie cu Persoana Sa*. Cuvântul ne conduce spre El, la cunoașterea Sa, la bucuria în Domnul (Filipeni 3.1, 8; 4.4). Toate îndemnurile ne sunt date cu scopul de a căuta și de a nu părăsi acest izvor al mântuirii, al harului și al păcii. Deci nu există nimic mai bun decât de a realiza fără întrerupere cuvântul din Psalmul 63.8: „Sufletul meu Te urmează de aproape“. Inima ta *Îl* poate căuta zilnic, poate cugeta la *El* și se poate bucura în *El*. Ce simplă este această „rețetă“ divină a fericirii! Nu posedăm nimic în noi înșine, dar posedăm totul în El.

În Maria Magdalena, o femeie simplă, Scriptura ne dă un exemplu clar al unui suflet care a urmat această „rețetă“ de la începutul căii sale de credință. Oriunde o întâlnim în Scriptură, ea se află în legătură nemijlocită cu Domnul.

Prima ei întâlnire personală cu El (Luca 8.2)

Ce groaznic a fost trecutul acestei femei! Ea fusese stăpânită de șapte demoni și fusese complet sub puterea celui care îi chinuie și îi duce în pierzare pe oameni! Ce altceva ar fi putut-o ajuta, decât întâlnirea personală cu Domnul Isus, în fața căruia tremură demonii? El *Însuși* a venit și a eliberat-o.

Desigur, credința este din auzire, iar auzirea, prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10.17). Dar o înțelegere doar cu mintea a învățăturilor despre eliberarea omului, care suspină sub robia păcatului, ajută foarte puțin, dacă Domnul *Însuși* nu deschide inima acelui om și nu poate apoi locui în ea prin credință.

Ce punct crucial în viața Mariei Magdalena! Până atunci avusese parte de experiențele puterii groaznice a diavolului, ale distrugerii înșelătoare a omului și a lumii – iar acum avea parte de eliberare și de un astfel de Eliberator! Ea nu a ezitat nici o clipă: Isus trebuia de acum încolo să aibă inima ei. Ea dorea să-I aparțină și să trăiască pentru El!

Maria L-a urmat (Marcu 15.41)

Când a trecut prin cetățile și satele Galileii, Isus a fost urmat de mari mulțimi de oameni. Aceștia doreau să fie vindecați și să vadă minuni sau alte lucruri extraordinare.

Dar Maria Magdalena era atrasă de Persoana Salvatorului ei. Ea dorea să fie *la El*. Ea Îl dorea pe *El Însuși*. El îi umplea gândurile. Dimineața, primul ei gând era: Cum să fac să fiu cât mai mult posibil în apropierea Lui, pentru a-L vedea și a-L auzi? Iar seara își amintea tot ceea ce trăise în timpul zilei în prezența Sa.

Această femeie ne învață să privim urmarea Domnului Isus din latura ei minunată. Deseori ne gândim mai mult la *condițiile* și *consecințele* urmării Domnului Isus: ne gândim la lepădarea de sine (Matei 16.24), la prețul ascultării, la disprețul și ura lumii (Ioan 15.18-19). Maria însă L-a urmat pe Isus pentru a fi lângă El. Ceea ce simțea acolo, o făcea să treacă peste toate împotrivirile.

Ce te împiedică să stai lângă Domnul chiar în clipa aceasta? Încearcă să găsești mereu astfel de clipe! Cât de binefăcătoare sunt ele pentru suflet! Aici se rezolvă toate problemele tale!

Maria I-a slujit Domnului (Marcu 15.41; Luca 8.3)

Cum a ajuns Maria Magdalena să-I slujească Domnului Isus? A rugat-o El sau i-a spus El: Maria, sandalele mi s-au ros, hainele mi s-au uzat, ucenicii Mei și Eu nu avem nimic de mâncat, în pungă nu mai este nici un ban, nu ai vrea...?

Nu! Ea I-a slujit fără să primească vreo însărcinare. Când un burete este plin cu apă, la cea mai mică atingere, picură din el apă. Poate sta credinciosul în apropierea Domnului Isus fără să primească bogăția dragostei Sale? Nu este necesar atunci un mic îndemn al Duhului, pentru a face ca o astfel de inimă să intre în acțiune? Maria Magdalena nu trebuia să aștepte porunci asemenea unui rob. Ea *căuta* să-I slujească. Ea dorea să facă ceea ce-I plăcea Domnului.

Ea I-a slujit *Lui*, Aceluia care înregistrează toate activitățile pe care le facem de dragul Lui și le răsplătește din belșug (2 Corinteni 5.10). Ce josnică este orice activitate creștină, orice slujbă care are ca motiv și obiect propria persoană!

Cu ce I-a slujit Maria? Cu averea ei, cu ceea ce poseda în acel moment! Probabil, nu avea mult. Cu siguranță, nu putea fi considerat un subiect important despre care să se scrie cărți, dar Dumnezeu a considerat că era destul de important să se scrie despre aceasta în cartea Sa, la fel ca despre văduva care a dăruit doi bănuți (Luca 21.2).

Maria L-a văzut pe cruce (Marcu 15.40, 41; Luca 23.49)

Unde era Maria Magdalena când Isus era răstignit pe cruce? Printre mulțimile curioase, care veniseră la acel „spectacol”? Nu! Ea stătea departe în grupul femeilor credincioase, care veniseră cu El din Galileea la Ierusalim.

Ea L-a privit și inima i s-a strâns, când L-a văzut pe Domnul ei în chinurile insuportabile, în mâinile chinuitorilor Săi cruzi și neîndurători. De ce nu a intervenit Dumnezeu?

Ce înțelegea ea din ceea ce se petrecea acolo? Pentru ea era un eveniment de neînchipuit. Dar ce bine că și aici era în apropierea Domnului ei iubit! Acolo, suferințele lui Hristos s-au imprimat în inima ei pentru totdeauna. Mai târziu, când prin Duhul Sfânt a fost explicată importanța suferințelor și a lucrării Domnului, amănuntele evenimentelor trăite de ea au început să strălucească înaintea ei. Persoana lui Isus a crescut și mai mult în sufletul ei. Cât de uimită a rămas ea de înălțimea, adâncimea, lățimea și lungimea dragostei Sale și de mărimea slavei Sale!

Cine este mântuit de curând să nu se lase oprit de neștiința sa și să cugete mult la cele petrecute pe cruce. Acolo stă în fața celei mai mari comori a celor mai prețioase și mai înalte descoperiri despre Tatăl și despre Fiul; acolo recunoaște și desăvârșirea mântuirii sale în Hristos. Să mergem în duhul la Golgota! Nu a lăsat Domnul Cina tocmai în acest scop, cu îndemnul către toți credincioșii: „Faceți aceasta spre amintirea Mea”?

Maria a vrut să-L ungă (Marcu 16.1)

Doar cealaltă Maria, Maria din Betania, care a primit învățăturile Domnului la picioarele Sale, L-a uns în momentul potrivit. Toate celelalte femei, care au venit să-L îmbălsămeze după moartea Sa pentru îngropare, au venit prea târziu.

Maria Magdalena a arătat o oarecare ignoranță. Dar oare nu vorbesc vasele ei, care conțineau mirodenii pregătite pentru Isus, același limbaj ca mirul vărsat al celeilalte ucenice din Ioan 12? Nu vorbesc despre aprecierea tuturor frumuseților pe care această începătoare pe calea credinței le-a văzut în El? Nu vorbesc despre mulțumire și adorare? Inima ei era îndreptată spre El, dar îi lipsea cunoștința.

Când cineva din poporul lui Dumnezeu din Vechiul Legământ dorea să-I aducă lui Dumnezeu o ardere de tot, dar era prea sărac pentru a aduce un vițel sau o oaie, putea aduce un porumbel fără cusur. Și acest dar era „o jertfă prin foc, de mireasmă plăcută Domnului“ (Levitic 1.17).

Chiar dacă cunoștințele tale despre jertfa Domnului și slăvile Persoanei Sale, pe care le-ai găsit în Cuvântul lui Dumnezeu, sunt slabe, totuși adorarea pe care o exprimi prin rugăciunea și cântecele pe care le cânti cu ceilalți sunt o mireasmă plăcută pentru El. Dar la fel ca Maria Magdalena, numai *Persoana Lui* să conteze pentru tine! Te gândești la aceasta când mergi la ora de adorare? Cât de plină va fi inima ta când te vei întoarce acasă!

Maria L-a căutat cu stăruință (Ioan 20.1-18)

În acest fragment din Scriptură ni se relatează cel mai detaliat despre Maria Magdalena.

Isus murise, iar Iosif din Arimateea și Nicodim au pus trupul Său într-un mormânt. Maria s-a alăturat cortegiului de la cruce la mormânt și a văzut unde a fost pus trupul Mântuitorului. Tot ceea ce posedă inima ei, era acum în mormântul peste care s-a rostogolit o piatră mare.

Ce i-a mai rămas acestui suflet drag, care nu cunoștea încheierea căii Domnului? Încă nu fusese făcută o lucrare a dragostei! Ea și celelalte femei au dorit să-L ungă; cu râvnă și dragoste au pregătit lucrurile necesare. După ce a trecut sabbatul, au cumpărat miresme și le-au pregătit (Marcu 16.1; Luca 23.56). Dar înainte de a se culca, au mers a doua oară „ca să vadă mormântul“ (Matei 28.1).

Noaptea, Maria Magdalena nu a găsit odihnă. A doua zi, dis-de-diminează, în prima zi a săptămânii, pe când era încă întuneric, a alergat din nou la mormânt (Ioan 20). Ce a văzut acolo? Piatra era luată, iar mormântul era gol! Între timp avusese loc marele eveniment al învierii, iar ea nu știa! Acum nu mai era acolo trupul Lui. Ce se întâmplase? Neliniștită și fricoasă, a alergat la Petru și Ioan, iar cei doi au alergat și ei la mormânt, iar în spatele lor Maria, pentru a patra oară!

Cei doi ucenici, cărora Domnul le spusese de multe ori că trebuie să sufere și să moară, iar a treia zi va învia, au putut în sfârșit să înțeleagă acest adevăr în fața mormântului gol. Ei „au crezut“ și s-au întors acasă, prea preocupați cu aceste lucruri mari pentru a observa necazul Mariei.

Această femeie, care a fost eliberată de Isus, care a mers pe cărarea credinței cu El, care a găsit în El sprijinul, pacea și bucuria, a rămas, credea ea, singură și părăsită. Părtașia cu El era elementul vieții ei; ea a făcut tot posibilul să fie la El: L-a urmat și I-a slujit, a rămas alături de El în orele grele de pe cruce, a fost de față când a fost așezat în mormânt, iar acum, când dorea să-L ungă, trupul Lui dispăruse! Maria stătea la mormânt, afară, și plângea. Cât de prețioase erau aceste lacrimi pentru Dumnezeu! Această femeie plângea, deoarece credea că adevăratul izvor al fericirii, pe care Dumnezeu i-l dăduse în Fiul Său și din care băuse, îi fusese luat pentru totdeauna. Nu este ea o imagine vie pentru ceea ce putem găsi și noi în fiecare zi și clipă în Hristos?

Maria nu a băgat în seamă îngerii care ședea la mormânt. Ea Îl căuta pe Domnul! Nimeni altul nu putea lua locul Persoanei înălțate peste toți. Credința ei nu consta numai în relații cu credincioșii și nu putea fi satisfăcută de forme religioase exterioare. La întrebarea îngerilor: „Femeie, de ce plângi?“, ea a răspuns: „Pentru că L-au luat pe Domnul *meu* și nu știu unde L-au pus“ (Ioan 20.13).

Putea rămâne nedescoperit Domnul înviat unui astfel de suflet care Îl căuta astfel? Nu, El a venit lângă ea, și ca bunul Păstor a strigat-o pe nume: „Maria!“

Ah, ce schimbare! De la starea de întuneric și nesiguranță la apropierea Sa strălucită! El trăia, era acolo! Niciodată nu se va despărți de El! Chiar dacă Se va înălța la cer, prin Duhul Sfânt va fi și mai aproape de ea. Strigând victorioasă: „Învățătorule“, a căzut la picioarele Sale.

Să vorbească Domnul prin această scenă inimilor și conștiințelor noastre! Astăzi suntem în pericolul de a ne mulțumi cu forme și învățături exterioare. Viața noastră creștină este apatică, fără viață, fără putere. Se aseamănă unei case nelocuite, ai cărei locuitori sunt în altă zonă a lumii. Atunci nu-I facem bucurie nici Domnului, nici nu suntem o binecuvântare pentru alții, iar inimile noastre sunt nemulțumite și nefericite. Cât de important este să-L căutăm zilnic pe Domnul, *Persoana Sa!* Numai atunci, El poate să umple inima cu prezența Sa înviorătoare, iar cuvântul din 1 Petru 1.8 ni se potrivește și nouă: „Isus Hristos, pe care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți; și, crezând în El, deși acum nu-L vedeți, vă bucurați mult, cu bucurie de nespus și glorioasă“. În aceasta constă secretul unei vieți fericite!

Maria a mărturisit despre Isus (Ioan 20.15, 18)

Nu ne mirăm de faptul că Maria i-a vorbit presupusului grădinar despre Domnul Isus cel lepădat și răstignit. Pentru ea exista numai „El“ și a vorbit adesea despre ceea ce însemna El pentru ea. Ne vine greu să facem și noi aceasta? Ea a rostit o singură propoziție. Dar această singură propoziție, care arată ce este Hristos pentru noi, poate face o impresie adâncă asupra celor care încă nu-L cunosc!

Maria a fost aceea care a dus fraților și surorilor o veste și le-a comunicat lucruri pe care aceștia încă nu le cunoșteau.

Ea L-a căutat pe El, Cel care era înviat acum, iar acolo, în apropierea Sa, El i-a descoperit relația nouă, minunată, în care a adus pe ai Săi cu Dumnezeu: „Mergi la frații Mei și spune-le: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.“

Deseori privim cu uimire nenumăratele cărți scrise de înaintașii noștri, cărți care mărturisesc de înțelegerea slavei, a gândurilor și a căilor lui Dumnezeu. Ei au trăit într-o vreme de trezire. Dar nu a constat această trezire mai întâi în faptul că inimile acestor frați s-au îndreptat spre El și apoi, în prezența Sa, au înțeles gândurile Sale?

Și noi avem nevoie de o trezire a inimilor noastre. „Ferice de cei care ... Îl caută din toată inima“ (Psalm 119.2)!